

Sygn. akt II Ca 1042/ 13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym :

Przewodniczący - SSO Piotr Starosta

Sędziowie: SO Wojciech Borodziuk

SO Aurelia Pietrzak

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2014 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: W. C.

przeciwko: G. C., D. C. (1), M. C. (1), M. C. (2), D. C. (2), P. C.

o eksmisję

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 7 listopada 2013 r. wydane w sprawie o sygnaturze akt I C 233/13

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie.

Sygn. akt II Cz 1042/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 listopada 2013 r., w sprawie z powództwa W. C. przeciwko G. C., D. C. (1), M. C. (1), M. C. (2), D. C. (2), P. C. o eksmisję, sygn. akt I C 233/13, Sąd Rejonowy w Bydgoszczy na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. odrzucił pozew.

W uzasadnieniu wskazał, że przed Sądem Rejonowym w Bydgoszczy pod sygnaturą akt I C 3169/12 toczy się już postępowanie z powództwa W. C. i J. C. przeciwko G. C., D. C. (1), M. C. (1), M. C. (2), D. C. (2), P. C. o eksmisję z tego samego lokalu, co w rozpoznawanej sprawie. W obu przypadkach podstawę faktyczną powództw stanowi zaleganie przez pozwanych z zapłatą czynszu i wypowiedzenie stosunku najmu pismem z dnia 2 kwietnia 2012 r.

Zażalenie na postanowienie złożył powód, zaskarżając je w całości. Rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego zarzucił naruszenie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. i wniósł o uchylenie orzeczenia oraz zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na zażalenie pozwani domagali się jego oddalenia i zasądzenia kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie powoda jest zasadne.

Na wstępie należy zauważyć, że stosownie do art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., sąd odrzuci pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona. W świetle przywołanego przepisu odrzucenie pozwu jest obligatoryjne m.in. w przypadku, gdy o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku. Zgodnie natomiast z utrwaloną w orzecznictwie Sądu Najwyższego wykładnią tożsamość roszczenia ma miejsce w sytuacji, gdy jednakowy jest nie tylko przedmiot, ale i podstawa roszczenia, a sąd ma w obu sprawach orzec o tym samym, dysponując tymi samymi faktami, które mają spowodować ocenę tego samego żądania i kiedy rozstrzygnięcie jednej ze spraw oznacza rozstrzygnięcie także drugiej (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2011 r., II CSK 427/10; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 1971 r., II CZ 59/71).

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy, ograniczył się do ustalenia, że powód zarówno w sprawie I C 3169/12, jak i I C 233/13 wskazuje na zaleganie pozwanych z zapłatą czynszu i wypowiedzenia stosunku najmu, i na tej tylko podstawie stwierdził, że można mówić o tożsamości roszczenia. Takie stanowisko Sądu I instancji nie zasługuje na akceptację. Sam fakt, że powód powołuje się w obu sprawach na podobne okoliczności nie może przesądzać bowiem o istnieniu, czy też braku tożsamości roszczenia. Uszło uwadze Sądu I instancji, że przedmiotowe granice zawisłości sporu z art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. wyznaczają żądanie udzielenia ochrony prawnej w sposób i w zakresie wskazanym w pozwie oraz podstawa faktyczna żądania, a wymaganie jednakowości żądań odnosi się do merytorycznej istoty powództwa, rozumianej jako zwrócenie się do sądu o rozstrzygnięcie konkretnego, tożsameso w każdym aspekcie problemu prawnego, wyrosłego na gruncie tych samych faktów. Szczegółowa analiza pism procesowych powoda w obu sprawach pozwala na stwierdzenie, że oba powództwa oparte są na różnych stanach faktycznych i podstawach prawnych. I tak powództwo w sprawie I C 3169/12 związane jest ściśle z faktem zalegania przez pozwanych najemców z zapłatą czynszu (art. 11 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego – t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 150, dalej: ustawa), zaś sprawa I C 233/13 dotyczy zamiaru zamieszkania przez powoda w należącym do niego lokalu (art. 11 ust. 4-5 ustawy).

W tym stanie rzeczy zażalenie podlegało uwzględnieniu, co w konsekwencji prowadziło do uchylenia zaskarżonego postanowienia Sądu Rejonowego na mocy art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.